

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22097/2023
05.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Јавно комунално предузеће „Водоканал Сомбор“ из Сомбора, кога заступа Срђан Лакић адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 176/23 од 31.01.2023. године, на седници одржаној 05.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 176/23 од 31.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 176/23 од 31.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 176/23 од 31.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Сомбору Пл 25/22 од 11.02.2022. године о одбачају тужба од 25.03.2022. године с предлогом за издавање платног налога, док је ставом другим изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер се изузетна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права, а не и због погрешне примене одредаба парничног поступка.

Наиме, иако ревидент указује на другачије одлуке основног и вишег суда и на то да је решењем другостепеног суда повређено материјално право, изјављеном ревизијом се износи наводи да су нижестепени судови, приликом оцене вероватности тужиочевог правног интереса за подношење тужбе с предлогом за издавање платног налога и одбачаја те тужбе у ситуацији у којој тужилац није могао да дође до податка о јединственом матичном броју туженог потребног за покретање и вођење извршног поступка, погрешно применили процесна правила из члана 455. став 4. ЗПП.

Побијаним решењем другостепеног суда потврђена је првостепена одлука о одбачају тужбе с предлогом за издавање платног налога, донета на основу члана 455. став 4. ЗПП којим је прописано да ће суд, ако се на основу веродостојне исправе може тражити извршење, да изда платни налог само ако тужилац учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, а ако тужилац не учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, суд ће тужбу одбацивати. Према образложењу те одлуке, уз тужбу с предлогом за издавање платног налога, тужилац је доставио извод из својих пословних књига о извршеним комуналним услугама који, у смислу Закона о извршењу и обезбеђењу – ЗИО („Службени гласник РС“, бр. 106/15...10/2023-други закон) представља веродостојну исправу (члан 52. став 2. тач. 4) подобну да се на основу ње донесе решење о извршењу (члан 53). Међутим, супротно обавези из члана 455. став 4. ЗПП, тужилац није испунио процесни услов да учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, јер приложеним дописом којим га надлежни орган обавештава да не располаже јединственим матичним бројем туженог тужилац није доказао свој правни интерес за издавање платног налога већ је, напротив, обезбедио услов за несметано вођење извршног поступка. Ово стога што приложеним доказом тужилац оправдава одсуство једног од идентификационих података потребних за подношење предлога за извршење из чл. 30. став 1. и 300. став 1. ЗИО.

Правни став нижестепених судова да је постојање правног интереса тужиоца за подношење тужбе са предлогом за издавање платног налога процесна претпоставка, чије одсуство узрокује одбачај тужбе и онемогућава вођење парнице, не одступа од правног става ревизијског суда да је у конкретном случају реч о примени процесних правила и да то не представља разлог за одлучивање о посебној ревизији. Пошто у конкретном случају не постоји ни потреба за новим ни уједначеним тумачењем права, нити је реч о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, одлучено је као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези с чланом 420. став 1. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Законом о парничном поступку прописано је: (члан 420) да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен (став 1); да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став

2); и да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6); као и да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3); нити је ревизија дозвољена у поступку у споровима мале вредности ревизија (члан 479. став 6); при чему су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1).

Тужба у овом поступку од 25.03.2022. године поднета је ради исплате износа од 12.046,46 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија није дозвољена, те је одбачена другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка у ком тужилац није успео одбијен је сходном применом члана 165. став 1. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**